

TEMNI CVET

Jože Udovič

Nič velikega nočem,
ko pod nebom,
ki se me komaj še spominja,
ob zidu svoje tesnobe
stegujem roko
za drobtine življenja.

Rad bom sprejel,
kar so drugi zavrgli,
vesel bom pozabljenih,
prezrtih stvari.

Dajte mi ta robec
mehke beline,
izgubila ga je prelepa
beračica pomladi,
omočil ga bom v roso
in ga pritisknil
na svoj temni hlad.

Dajte mi zavrženi
žarek toplih oči,
drhteč kot vrbova mladika,
naj vztrepeče nad predolgo
mrtvimi prsmi
tam, kjer je skrit
izvir.

Dajte mi ta temni cvet,
utrgan na pozabljenem
grobu življenja,
rožo globoke modrosti.

Naj me uči
govorice mrtvih.